

РЕШЕНИЕ

№ 4834

гр. София, 15.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 17.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **6687** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 405а, ал. 7 от Кодекса на труда /КТ/.

Образувано е по жалба на Д. К. В. от [населено място] срещу Постановление за обявяване съществуването на трудовото правоотношение от 26.06.2012 г. на Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, с което е дадено и предписание за сключване на трудов договор.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт. Твърди се, че жалбоподателката е ползвала услугите на Г. С. инцидентно, при необходимост за извършване на различни работи и предоставяне на услуги по опазването и поддържането на имота ѝ, поради което не е налице предоставяне на работна сила в нарушение на чл. 1, ал. 2 от КТ. Жалбоподателката счита, че са били налице неформални граждански правоотношения с Г. С. по изработването на нещо срещу заплащане на възнаграждение. Твърди се също така, че от 2008 г. имотът на жалбоподателката се охранява от [фирма] – С.. Възражава се също така, че жалбоподателката е предложила трудов договор на Г. С., но между тях не е било постигнато съгласие относно възнаграждението, което е съществен елемент на трудовия договор. Иска се от съда да постанови решение, с което да бъде отменено предписанието, дадено с Постановление за обявяване съществуването на трудовото правоотношение от 26.06.2012 г. на дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област. В съдебно заседание претендира присъждане на разноските по делото и прави

възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на заинтересованата страна.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА” – СОФИЙСКА ОБЛАСТ, редовно призван, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Г. В. С. – редовно призвана, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на разноски по делото и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на жалбоподателката.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е започнало по жалба вх. № 0092-598/29.05.2012 г. от Г. В. С., с която е поискано от административния орган предприемане на действия по чл. 405а, ал. 1, чл. 404, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 402, ал. 1, т. 1 от КТ във връзка с съществуващите трудови-правоотношения на жалбоподателя с настоящия му работодател – В. К. В.. Във връзка с така подадената жалба на 19.06.2012 г., около 21.20 часа, служител на дирекция „Инспекция на труда” – Софийска област е извършил проверка на обект: „Жилищна къща, находяща се в [населено място], кв. С., [улица]”, представляван от Д. К. В., в качеството ѝ на собственик и работодател. При проверката е констатирано, че Д. В., в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е уредила правоотношенията при предоставяне на работна сила на лицето Г. В. С., като трудови правоотношения в нарушение на чл. 1, ал. 2 от КТ. При проверката Г. С. е попълнил декларация, в която е декларирал, че работи като нощна охрана на проверявания обект от 23.09.2008 г., като от 01.01.2009 г. работи към сем. В. като нощна охрана с работно време от 20.00 до 08.00 часа, като две нощи работи и две нощи почива. В декларацията е посочено още, че лицето от 01.01.2009 г. получава възнаграждение в размер на 500 лева, от 06.06.2009 г. в размер на 400 лева, като последното възнаграждение е получено на 22.05.2012 г., като е поел ангажимент към В. В. да извършва услугата нощна охрана за неопределен срок с възнаграждение от 600 лева. В резултат на така извършената проверка е съставено Постановление от 26.09.2012 г. за обявяване съществуването на трудовото правоотношение между Г. В. С., изпълняващ длъжността „пазач” в къща, находяща се в [населено място], кв. С., [улица], и Д. К. В. и на основание чл. 405а, ал. 4 от КТ е предписано работодателят да предложи на Г. С. сключването на трудов договор, считано от 12.01.2009 г. в срок: 29.06.2012 г. Така съставеното постановление е връчено срещу подпис на работника и работодателя на 26.06.2012 г. Като част от административната преписка по делото са приложени и приети като доказателства: трудов договор № 105/06.11.2008 г., сключен между Г. С. и Агенция за сигурност [фирма] на длъжност „охранител”; справка за всички подадени уведомления по чл. 62, ал. 4 от КТ за Г. С. за периода от 01.01.1900 г. до 18.06.2012 г., в която са посочени договори с [фирма], с дата на прекратяване 11.01.2009 г.; трудов договор № 1/29.06.2012 г., сключен между Г. С. и Д. В. за длъжността „пазач-портиер”

с основно месечно възнаграждение 240 лева, който е подписан от страните, но с дописано от Г. С. „основна заплата 600 лв.“, като върху гърба на договора е допълнено от В. В. – спец. Т., че лицето първоначално е отказало да подпише договора, но впоследствие е направил добавки собственоръчно и е подписал.

По делото са представени от заинтересованата страна график на дежурствата на обект [населено място],[жк], [улица] за периода 23.09.2008 г. – 03.09.2012 г., график на дежурствата на обект [населено място], кв. С., [улица] за периода 01 май 2010 – 31 октомври 2010 година на Г., Р., Роман и З., и ксерокопия на извадки от втория дневник, воден на охраняемия обект през периода от 31.03.2009 г. до 25.08.2010 г.

От приетите по делото гласни доказателства, чрез разпита на свидетеля В. Т. В., се установява, че последната работи в счетоводна къща и е връчила в края на месец юни на Г. С. проект на трудов договор, подписан от В., като С. първоначално е отказал да го подпише, но после е направил добавки с химикал и така го е разписал.

От приетите по делото гласни доказателства, чрез разпита на свидетеля Р. К. П. – колега на заинтересованата страна, и свидетеля Роман Г. С. – син и колега на заинтересованата страна, се установява, че Р. П. работи като охрана при жалбоподателката от 2008 г. до юни месец 2010 г., като първоначално е служител на [фирма], а от началото на 2009 г. работи за жалбоподателката без посредници на графици – два дни дневна смяна, две нощи, по 12 часа, като два дни работи и два дни почива, както и че е получавал в края на всеки месец по 600 лева от жалбоподателката. От показанията на свидетеля Роман С. се установява, че лицето работи при жалбоподателката през 2010 г. за два месеца и половина когато свидетеля Р. напуска работа, като освен охрана е извършвал и други услуги – градинарство, чистене и развеждане на куче, като е получавал всеки месец възнаграждение на ръка, без договор, и е работил с Г. С. два на два дни, по 12 часа.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежна страна в срока по чл. 405а, ал. 7 от КТ. Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, същата е неоснователна по следните съображения:

Оспореното Постановление е издадено от компетентен административен орган по смисъла на чл. 405а, ал. 1 от КТ, в рамките на предоставените му правомощия. С разпоредбата на чл. 399 от КТ контролът за спазване на трудовото законодателство е предоставен на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда” /ИА „ГИТ”/. Дирекциите „Инспекция по труда”, като поделения в системата на ИА „ГИТ”, са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение /арг. чл. 12, ал. 1 от Закона за администрацията/. Съгласно чл. 20, ал. 1 от У. правилник на ИА „ГИТ”, инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, включително тези по чл. 405а, ал. 1 и ал. 4 – да обявява съществуването на трудово правоотношение и да дава задължителни предписания на работодателя да предложи на работника или служителя сключване на трудов договор. Процесният акт е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, установени в чл.405а от КТ. Видно от приетите по делото доказателства с призовка по чл. 47, ал. 1 от АПК, връчена лично на жалбоподателката на 19.06.2012г., на основание чл. 45 от АПК, последната е уведомена, че следва да се яви на 26.06.2012 г.

в 13.00 часа в Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област във връзка с образувано производство в качеството си на страна, като в призовката изрично са посочени документите, които следва да бъдат представени от страната. На жалбоподателката е била предоставена както възможност да ангажира пред контролния орган писмени доказателства във връзка с извършваната проверка, така и възможност да вземе активно участие в започналото административно производство. Настоящият съдебен състав намира, че Постановлението е било издадено и в съответствие с материално-правните норми и с целта на закона, формулирана в чл. 1, ал. 2 от КТ - отношенията при предоставянето на работна сила да се уреждат само като трудови правоотношения. Съгласно приложимата норма 405а, ал. 1 от КТ когато се установи, че работна сила се предоставя в нарушение на чл. 1, ал. 2, съществуването на трудовото правоотношение се обявява с постановление, издадено от контролните органи на инспекцията по труда. Безспорно се установява по делото, както от приетите и неоспорени от страните писмени доказателства, така и от приетите гласни такива, обстоятелството, че жалбоподателката Д. К. В., в качеството си на собственик на обект: „Жилищна къща, находяща се в [населено място], кв. С., [улица]”, е възложила на заинтересованата страна Г. С. да извършва дейност по охрана на обекта по определен месечен график и срещу договорено възнаграждение. Следователно Д. К. В. е имала качеството на „работодател” по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ.

Правилно и в съответствие с установените факти административният орган е квалифицирал възникналото между жалбоподателя и заинтересованата страна Г. С. правоотношение като трудово. Съгласно правната теория, трудовият договор е съглашение, по силата, на което едната страна – работник, се съгласява да предоставя за определен срок или безсрочно работната си сила, като се задължава да извършва възложените ѝ трудови функции, а срещу това другата страна – работодател се задължава да заплаща възнаграждение и да осигури нормални и здравословни условия на труд. Физическото лице – работник предоставя работната си сила за изпълнение на даден вид работа, при определен работен режим, заплащане, работно време, работно място. В хода на административното производство заинтересованата страна е декларирал, че работи в проверявания обект от 23.09.2008г. /като от 01.01.2009 г. работи лично за жалбоподателката без фирма – посредник/ като нощна охрана, с работно време от 20.00 до 08.00 часа и с уговорено възнаграждение. Тези характеристики определят възникналото между страните правоотношение като трудово, тъй като предмет на задължението е предоставяне на работна сила по смисъла на чл. 1, ал. 2 от КТ.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав намира така подадената жалба за неоснователна и недоказана и като такава същата следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на делото и доколкото в настоящото производство от процесуалните представители на ответника и заинтересованата страна е претендирано присъждането на разноски по делото, то жалбоподателката следва да заплати на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК на ответника сумата в размер на 150 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, а на заинтересованата страна сумата в размер на 650 лева, представляваща адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева и внесен депозит за призоваване на двама свидетели в размер на 50 лева. По отношение на направеното възражение на процесуалния представител на жалбоподателката на

основание чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК съдът намира същото за неоснователно, тъй като договореното адвокатско възнаграждение на процесуалния представител на заинтересованата страна не е прекомерно съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К. В. от [населено място] срещу Постановление за обявяване съществуването на трудовото правоотношение от 26.06.2012 г. на Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, с което е дадено и предписание за сключване на трудов договор, като неоснователна.

ОСЪЖДА Д. К. В., с ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. С., [улица], да заплати на ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА” – СОФИЙСКА ОБЛАСТ сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Д. К. В., с ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. С., [улица], да заплати на Г. В. С., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата в размер на 650 /шестстотин и петдесет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: